

De perfecte man

Van dezelfde auteur:

Het zusje van Caroline

Over!

Wegwezen!

Moeder gaat op stap

Bedonderd

De uitnodiging

Sheila O'Flanagan

DE
PERFECTE
MAN

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Perfect Man

Uitgave

HEADLINE REVIEW, an imprint of Headline Publishing Group, London

Copyright © 2009 by Sheila O'Flanagan

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Hazel McManus

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3074 8

D/2011/8899/71

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dankwoord

Om een boek te schrijven waarin een van de hoofdpersonen ook schrijver is, was lastiger dan mijn andere boeken, vooral omdat ik bang was dat de mensen zouden denken dat het autobiografisch was. Maar dat is niet het geval, dat zweer ik. In tegenstelling tot Britt heb ik altijd willen schrijven en ik ben nog steeds in de zevende hemel als een boek ter perse gaat. (Bovendien is zij veel chiquer dan ik!) Maar ze heeft wel een hele ploeg mensen die achter haar staan en datzelfde geldt voor mij. Dus gaat mijn dank zoals gewoonlijk uit naar:

Carole Blake, mijn agent, die niet model heeft gestaan voor Meredith maar wel net zoveel van schoenen houdt...

Marion Donaldson, mijn eindredacteur met dat eindeloze geduld

Iedereen die overal ter wereld voor mijn boeken zorgt

Mijn familie, nog steeds mijn grootste aanhangers

Colm voor al het andere

En dan wil ik ook Kate Rist van P&O Cruises bedanken, die niet eens doorhad dat ze me de inspiratie gaf voor *De perfecte man*.

Mijn speciale dank gaat uit naar de charmante Commodore Steve Burgaine en zijn aantrekkelijke vrouw Kathy, die zo warm en gastvrij waren en me een heleboel geweldige informatie hebben gegeven. En naar Sophie, Rosie en Digi. Hetzelfde geldt voor jullie, Gill, Philip en Benjamin, met wie ik zoveel plezier heb gehad.

Daarnaast moet ik Kay, Anne, Philip, Stephen en Lauren bedanken voor die fantastische dag in Spanje, en met name Philip, die me door de bergen heeft rondgereden – ook een avond die veel inspiratie heeft opgeleverd.

En mijn lezers wil ik uit het diepst van mijn hart wel duizend keer bedanken omdat ze mijn boeken hebben gekocht en nooit aarzelen om mij te vertellen wat ze ervan vinden. Ik vind het altijd geweldig om iets van jullie te horen. Jullie kunnen contact met me opnemen via mijn website: www.sheilaoflanagan.net, waar jullie ook een link kunnen vinden naar de fan-pagina in mijn Facebook en daarnaast kunnen jullie me volgen op Twitter: @sheilaoflanagan.

Een

Plaats: Barbados.

Weer: Zonnig en droog. Wind: zuidoost, windkracht 4.

Temperatuur: 26°. Luchtdruk: 1014,9 mb.

‘Er staat een calypsoband op de kade.’ Mia leunde over de reling van het schip en tuurde in de schemering omlaag voordat ze zich oprichtte en haar zusje aankeek. ‘Die gaat ons vast een serenade brengen.’ Ze streek haar roestbruine krullen uit glinsterende groene ogen die dansten van plezier. ‘Ik heb nog nooit een serenade gehad.’

‘Ik ook niet,’ bekende Britt. Haar ogen gleden even naar de band en toen weer over de haven naar de gele en witte lichtjes die langzaam maar zeker in het landschap erachter opdoken. ‘Ik denk dat het een beetje ouderwets is om iemand een serenade te brengen.’

‘Maar het zou toch geweldig zijn,’ zei Mia, ‘als een vent dat echt zou doen? ’s Avonds onder je raam in het maanlicht over eeuwige liefde zingen met een rode roos in zijn hand. Zou je dat niet ontzettend romantisch vinden?’

‘Een vent die midden in de nacht onder mijn raam gaat staan blèren zou binnen de kortste keren op het politiebureau zitten,’ antwoordde Britt vastberaden. ‘Ik ben niet van plan om mijn schoonheidsslaapje te laten verpesten door een mislukte karaoke-fan, dank je wel. En trouwens, het zou waarschijnlijk toch een afleidingsmanoeuvre zijn, om zijn kameraad in staat te stellen er via de achterdeur met mijn tv vandoor te gaan of zo.’

‘Britt McDonagh!’ Mia’s stem klonk een beetje verontwaardigd maar ook geamuseerd. ‘Hoe kun je nou zo iets zeggen? Daar moet jij nodig mee aankomen!’

‘Waarom niet?’ zei Britt droog. ‘Want hier aan boord is namelijk niemand anders zo goed in staat te bepalen of je met een slijmjurk te maken hebt of met een echte romanticus. En iemand die bij mij op de stoep “Nessun Dorma” of “Three Times A Lady” staat te verkrachten doet een goeie gooi naar de positie van kwijlebal nummer één.’ Ze huiverde ineens. ‘Ik heb het akeelige gevoel dat deze hele reis een aaneenschakeling zal worden van goedkope ervaringen en ik begin nu echt te denken dat het stom was om eraan te beginnen.’

‘Ach, toe nou,’ zei Mia, die zo overtuigend mogelijk probeerde te klinken. ‘Het wordt gewoon fantastisch. Dat weet je best. En je weet ook dat we een geweldige tijd zullen hebben. Dat kan toch niet anders?’

Britt zei niets, maar draaide zich om en ging in een van de comfortabele ligstoelen zitten. Mia keek haar bezorgd aan. Ze moest echt voorkomen dat Britt weer bedenkingen zou krijgen over deze reis. Ze dacht dat haar zusje daar allang overheen was. Mia wist dat Britt niet echt blij was met de rol die ze de komende tijd zou moeten spelen, maar ze had gehoopt dat haar zusje inmiddels overtuigd was dat alles best in orde zou komen. Want per slot van rekening zouden ze twee weken lang over tropische zeeën varen aan boord van een van de meest exclusieve cruiseschepen ter wereld en dat was toch maar mooi meegenomen.

En dankzij Britt logeerden ze ook in een adembenemende suite met een eigen balkonnetje als (behoorlijk) verwende gasten in plaats van in de kombuis eten te staan klaarmaken, of ples te moeten schoonmaken, zoals anders hoogstwaarschijnlijk het geval zou zijn geweest (zeker in het geval van Mia). Dus Britt mocht het nu niet ineens weer op haar heupen krijgen en het was Mia’s taak om ervoor te zorgen dat het niet zover zou komen.

Het enige probleem was dat Mia niet zeker wist of ze daar wel in zou slagen.

Eerder op de dag, toen ze net aan boord waren gegaan van de *Aphrodite*, had Mia opgemerkt dat ze best begreep waarom in de brochure stond dat dit de vakantie van je leven zou worden. En toen had Britt haar ineens met een strenge uitdrukking op haar hartvormige gezicht aangekeken en haar eraan herinnerd dat ze geen van beiden op vakantie waren, maar dat ze allebei moesten werken. En dat ze dat niet mocht vergeten.

Alsof ze dat kon vergeten, dacht Mia, die opnieuw de waterval van haar uit haar gezicht streek. Britt wreef haar dat vaak genoeg onder de neus. Maar zelfs als je het per se werk wilde noemen, dan was een tocht van veertien dagen van het ene tropische eiland naar het andere – zelfs als je, zoals Britt, de helft van de tijd verplicht was om workshops en lezingen te geven of, zoals Mia, ervoor moest zorgen dat alles voor haar perfectionistische zusje op rolletjes liep – toch duizend keer beter dan rond te moeten hangen in Dublin in wat inmiddels de natste februari in de historie was gebleken. En ondanks het feit dat Mia niet in dat mistroostige Dublin had gezeten maar in Spanje, waar het wel droog was maar nog niet echt warm, was de verleiding van een reis van de Caribische Zee naar de Stille Oceaan waarbij onderweg ook Guatemala werd aangedaan (waar ze Alejo voor het eerst had ontmoet) veel te groot geweest, ook al had ze zich vaak genoeg afgevraagd of het wel verstandig was om te gaan. Ze richtte haar aandacht weer op de calypsoband in hun felgekleurde overhemden en korte witte broeken en zette Alejo vastberaden uit haar hoofd. Ze wilde nog eens terug naar Guatemala omdat ze daar vier jaar geleden een paar fantastische maanden had doorgebracht en van het land en de bevolking was gaan houden. Niet als een soort eerbetoon aan de stommiteiten uit haar verleden. Of aan Alejo. Natuurlijk kon ze het verleden niet helemaal vergeten, maar misschien was dit haar kans om alles in perspectief te zien. Door dat bezoek aan Guatemala, verzekerde

ze zichzelf, zou ze die periode in haar leven kunnen afsluiten. En dat was hoognodig. Ze zuchtte heel even. Als ze heel eerlijk was, wist ze eigenlijk niet zeker of ze die periode wel wilde afsluiten, ook al zou dat het beste voor haar zijn.

Een gemotoriseerd karretje, volgepakt met een stapel angstig wiebelende koffers, stooft over de kade en stopte naast het schip waar de bagage op een lopende band naar het ruim van het schip werd gezet. Twee van de scheepsofficieren liepen ernaast heen en weer. Mia bleef naar hen kijken terwijl zij een oogje in het zeil hielden en dacht onwillekeurig dat die keurig gestreken witte uniformen toch wel erg aantrekkelijk waren. Heel zacht floot ze even de herkenningmelodie van *An Officer and a Gentleman*. Ze was nog maar heel klein geweest toen die film uitkwam, maar het was een van de lievelingsfilms van haar moeder geweest en omdat ze er zo vaak met Paula naar had zitten kijken, was het ook een van Mia's favorieten geworden. Ze was het altijd eens geweest met haar moeder dat niemand er beter uitzag in een wit uniform dan Richard Gere, maar nu moest ze toch toegeven dat ze zich best kon vergissen. De jonge officier die de laatste passagiers naar de loopplank bracht, leek zelfs uit de verte een echt stuk. Heel even vroeg ze zich af of de bemanning zich ook mocht laten meeslepen door de sfeer van de Valentijns-cruise. Ze zou het best leuk vinden als een man in uniform haar het hof zou maken, ook al had hij geen calypsoband om haar een serenade te brengen.

De laatste passagiers kwamen aan boord en bleven onderaan de loopplank staan om in het rozige gouden licht van de ondergaande zon een foto te laten nemen door de knappe, jonge fotografe van het schip, die ervoor zorgde dat ze er gelukkig en vol verwachting uitzagen, hoewel ze een lange dag achter de rug hadden en voor het merendeel doodmoe waren. Ze had net de camera van haar hals gehaald en was op weg naar een paar van haar collega's toen er ineens nog een passagier met grote passen over de kade aan kwam lopen, heel even aarzelde en vervolgens,

voordat ze de kans had om een foto van hem te maken, haastig de loopplank opliep. Ze stond hem beduusd na te kijken, met haar camera in de hand.

De fotografe had er nog niet gestaan toen Britt en Mia aankwamen, dus was er ook van hen geen foto gemaakt. Ze hadden die ochtend een lijnvlucht vanuit Londen genomen in plaats van het vliegtuig dat de Blue Lagoon Cruise Company had gecharterd en dat later vertrok. Omdat ze eerder waren vertrokken, waren ze ook voor alle andere passagiers aan boord gegaan. Dat was maar goed ook, dacht Mia, want ze had Britt vast nooit zover gekregen dat ze poseerde voor een enorm hart dat als achtergrond diende.

De lijnvlucht was betaald door de cruisemaatschappij en het was een eis geweest van Britts agente, Meredith, die zich nooit de kaas van het brood liet eten. Ze was aanvankelijk van plan geweest zelf mee te gaan en het woord ‘zuinigheid’ kwam niet in haar woordenboek voor. Mia was nog steeds ontzettend opgewonden over de cruise die ze zouden gaan maken en ze moest zichzelf ook nog steeds inprenten dat het allemaal echt waar was, maar ergens diep vanbinnen kon ze toch het gevoel niet onderdrukken dat het voor alle betrokkenen beter was geweest als Meredith er wel bij was geweest zoals oorspronkelijk de bedoeling was. Nu moest ze zichzelf telkens opnieuw voorhouden dat ze tijdens deze reis helemaal niet Britts hopeloze jongere zusje was. Ze was haar assistente en daar werd ze voor betaald, dus was ze een beroepskracht. Ze moest ook niet vergeten – en dat was echt heel moeilijk – dat haar zusje niet gewoon die oude Bridget McDonagh was, maar Brigitte Martin, de schrijfster van *De perfecte man*, een hartverscheurend romantisch verhaal dat het laatste halfjaar overal boven aan de bestsellerslijsten had gestaan en waarvan binnenkort een grote film zou worden gemaakt, met hoofdrollen voor twee Oscar-winnaars en iemand die een Oscar-nominatie op zak had.

Met als gevolg dat Britt (haast niet te geloven, vond Mia, als

je naging dat haar zusje waarschijnlijk de minst romantische figuur was die ze ooit had ontmoet en nota bene al binnen een jaar nadat ze getrouwd was weer van haar man was gescheiden) nu werd beschouwd als een soort autoriteit op het gebied van liefde en romantiek. Daar kwam nog bij dat ze door die met lof overladen roman inmiddels ook een veelgevraagde gast was bij talkshows en literaire bijeenkomsten, om haar opinie over liefde te geven en te praten over haar leven als schrijfster van het meest romantische boek van het jaar. Mia wist dat die vraag alleen maar groter werd bij iedere keer dat Britt nee zei op een dergelijke uitnodiging. En Britt zei heel vaak nee, tot grote wanhoop van Meredith, dat wist Mia zeker. Mia – die dol was op praatprogramma's en er niet een oversloeg om op de hoogte te blijven van de laatste showbizroddels – snapte eigenlijk niet hoe Britt maar kon blijven weigeren om daarin op te treden. Uiteindelijk was ze natuurlijk toch door de knieën gegaan en had haar opwachting gemaakt in *Late Late* op RTÉ. Maar dat kwam alleen omdat Paula ontzet was geweest bij het idee dat haar dochter zou weigeren om te verschijnen in het langstlopende praatprogramma van het land. Ze had Britt net zo lang aan haar hoofd gezeurd tot ze toegaf. Paula kon Britt echt het bloed onder de nagels vandaan halen en dat lukte Meredith niet. Ze wilde dat uitstapje naar Dublin, zei ze vastberaden tegen Britt, en ze liet zich zo'n leuke avond niet afpakken omdat Britt zich zo aanstelde. Paula was uiteindelijk als winnares uit de strijd gekomen en had achteraf tegen Mia jubelende verhalen opgehangen over de avond. Ze zei dat Britt echt fantastisch was geweest, briljant gewoon, en heel natuurlijk. Ze had Mia een dvd van het programma gestuurd en Mia had tot haar verbijstering geconstateerd dat Paula volkomen gelijk had.

Waarvan ze uiteindelijk het meest had opgekeken, dacht Mia, was het uiterlijk van haar zus, die in plaats van een strenge dame in een zwart linnen pakje en een witte zijden blouse (die ze de afgelopen tien jaar continu had gedragen) ineens een verbazend

knappe vrouw was geworden met soepele krullen en een kleurige jurk, die zat te lachen en grapjes maakte met het publiek. Het was een hele tijd geleden dat Mia Britt zo had zien lachen en dollen en daardoor had ze het idee gekregen dat het schrijven van dat boek misschien wel een keerpunt in het leven van haar zusje was geweest. Maar dat was niet zo. Paula had haar verteld dat Britt na het programma geen minuut langer had willen blijven om gezellig met al die beroemde mensen te kletsen, maar volhield dat ze moe was en naar huis wilde. Daar had ze meteen alle make-up verwijderd en de krullen uit haar haar geborsteld. En, zei Paula ook nog, Britt had haar verteld dat het hele gebeuren haar ontzettend onder druk had gezet en dat ze hoopte dat ze dat nooit weer zou hoeven doen.

Het was echt iets voor Britt, dacht Mia, om zoveel succes te hebben met dat programma, terwijl ze er niet eens aan had willen beginnen. Ze wist zeker dat zij zelf onder dezelfde omstandigheden geen woord had kunnen uitbrengen. Maar Britt was irritant goed in de meeste dingen, vooral in dingen die ze helemaal niet leuk vond. Ze had wel eens tegen Mia gezegd dat het gemakkelijk was om goed te zijn in de dingen die je leuk vond. Om goed te zijn in dingen waaraan je een hekel had, was een veel grotere uitdaging. (Mia was op dat moment aan het worstelen geweest met haar huiswerk voor wiskunde en dat ging haar niet bepaald goed af. In tegenstelling tot Britt was zij hopeloos als ze iets moest doen waaraan ze een hekel had!)

Maar Britt was ook heel koppig en tot afschuw van Meredith weigerde ze meestal om reclame voor zichzelf te maken, ook al zou haar dat nog zo goed afgaan. ('Ik kan niet mijn hele leven maar aan iedereen blijven vertellen hoe ze hun eigen perfecte man kunnen vinden,' protesteerde ze dan. 'Vroeg of laat ontdekt iemand dat ik zelf geen man heb en dan komen ze vast met vragen waarop ik absoluut geen antwoord wens te geven.')

Gezien het feit dat Britt min of meer met het pistool op de borst was gedwongen om aan die cruise mee te werken, prentte

Mia zich voortdurend in dat ze een voorbeeld moest nemen aan Meredith door haar te behandelen als het grote succes dat ze was in plaats van als haar irritante oudere zus. Alleen dan zou haar klus aan boord van de *Aphrodite* een schot in de roos worden. Ze wist niet zeker of ze dat wel klaar zou spelen en hoe langer ze erover nadacht, des te meer kreeg ze het gevoel dat het geen goed idee was om in Merediths hooggehakte Louboutin-schoenen te gaan staan.

Hoewel ze moest erkennen dat Britt altijd slaagde als ze iets aanpakte, had Mia toch meestal haar best gedaan om haar op haar nummer te zetten in plaats van haar te bejubelen. Toen ze nog klein waren, had ze spinnen in Britts bed gelegd, haar schoolboeken verstoep in de hoop dat ze dan straf zou krijgen, of het laatste restje van haar favoriete parfum ingepikt, alleen maar om te horen hoe ze dan tekeerging. Ze was eraan gewend om Britt bij iedere gelegenheid die zich voordeed te provoceren, al was het maar om een deuk te slaan in die zelfgenoegzame en zelfverzekerde houding die het gevolg was van het feit dat ze altijd mooie cijfers kreeg op school en ook nog eens het lievelingetje van alle onderwijzers was.

Toen ze nog een stuk jonger was, wist Mia gewoon heel zeker dat ze een aangenomen kind was, want ze snapte niet hoe zij in vredesnaam familie kon zijn van iemand die altijd meer presteerde dan je van haar verwachtte. (Vooral omdat het ging om een blondje met blauwe ogen en een pruilmondje.) Het leek onmogelijk dat dezelfde mensen die de eerste keer zo'n fantastische dochter hadden geproduceerd bij haar zo opvallend in de fout waren gegaan. Het was veel logischer om te denken dat Paula en Gerry haar in huis hadden genomen omdat haar eigen moeder haar in de steek had gelaten. Toen ze nog een tiener was, kwam Mia tot de slotsom dat ze in werkelijkheid de dochter was van een (vrij mollige) Russische prinses uit een gezin dat tijdens de Revolutie alles kwijt was geraakt en hun kinderen had moeten afstaan in de hoop dat ze dan een beter leven zouden krijgen.

Het had heel lang geduurd voordat ze zich neerlegde bij de gegevens op haar eigen geboortebewijs en eindelijk toegaf dat ze echt een kind van Paula en Gerry was. (Maar ze zou hen nooit vergeven dat ze haar en niet Britt hadden opgescheept met het ‘vrij mollige’-gen.)

Ze wist dat Britt zich absoluut niet realiseerde dat haar zusje haar benijdde vanwege haar zelfbeheersing, haar hersens en het feit dat ze iedere zondag weer in staat was om nee te zeggen tegen een tweede portie van Paula’s chocoladetaart met slagroomvulling. Britt wist precies wat ze wilde en ze was vastbesloten om te slagen bij alles wat ze aanpakte. Ze was ook verrassend gedisciplineerd en dat was noodzakelijk, wist Mia, als je schrijver wilde worden, dus misschien was het wel logisch dat ze ineens het boek van het jaar had geschreven, ook al hadden mensen die haar kenden dat nooit van haar verwacht.

Eigenlijk had Britts beroemde zelfdiscipline maar één keer gefaald en dat was toen ze met Ralph trouwde. Mia had vaak gedacht dat een beetje minder discipline ten opzichte van andere dingen en wat meer discipline met betrekking tot Ralph voor haar zus een stuk beter zou zijn geweest, ook al hield ze die gedachte voor zich. Want na Ralph was Britt als een blad aan de boom omgeslagen en van een warme persoonlijkheid met kille trekjes veranderd in een kille persoonlijkheid met warme trekjes. Vandaar dat Mia ook stomverbaasd was geweest toen Britts boek met lof overladen werd als een romantisch meesterwerk. Wat Mia betrof, had Ralph Britts romantische gen met de grond gelijkemaakt. En om heel eerlijk te zijn had ze daar, ondanks *De perfecte man*, ook nooit meer een spoor van teruggevonden in haar zusje.

Ze kon haar oren dan ook niet geloven toen Britt belde en vroeg of ze haar wilde vergezellen op de cruise aan boord van de *Aphrodite* en ze had echt niet geweten wat ze moest doen.

‘Weet je wel zeker dat je mij mee wilt hebben?’ had ze weifelend gevraagd toen Britt ineens met dat voorstel aankwam. ‘Niet

dat ik niet dolgraag mee zou willen en zo,' had ze er haastig aan toegevoegd, 'maar ik zou toch denken dat iemand van je uitgeverij beter is in dat soort dingen dan ik.'

'Maar we moeten samen een hut delen,' zei Britt met een spoor van paniek in haar stem. 'Dat kan ik niet met iemand die ik niet ken. Met Meredith was het geen punt geweest, aan haar ben ik inmiddels wel gewend.'

Samen delen was nooit Britts sterke punt geweest. Ze had het liefst haar eigen kamer. Toen ze nog klein waren en uitgenodigd werden om bij vriendinnetjes te blijven slapen, of als Paula had gevraagd of ze wilden dat hun vriendinnetjes een nachtje bij hen bleven slapen, had Britt dat altijd geweigerd, omdat ze liever alleen sliep.

Ze moest in alle staten zijn, dacht Mia terwijl ze luisterde naar haar zusje die haar alle bijzonderheden over de cruise vertelde, anders had ze me nooit meegevraagd, zelfs niet als manusje-van-alles. Zij is netjes en ik ben zo slonzig dat ze daar stapelgek van wordt, dat weet ik zeker.

'Kun je nou wel of niet?' Britt had een beetje geagiteerd geklonken, maar toch autoritair.

'Het klinkt geweldig en bedankt dat je me gevraagd hebt, maar ik kan Allegra echt niet alleen laten,' zei Mia, die heen en weer werd geslingerd tussen haar wens om eens te zien hoe het toeging in de wereld van de succesvolle mensen (per slot van rekening was de kans miniem dat ze ooit zelf in staat zou zijn om zo'n dure cruise te betalen) en de wetenschap dat ze een driejarig dochtertje had met wie ze rekening moest houden. Als puntje bij paaltje kwam, kon Britt wel op zichzelf passen. Allegra niet.

'Het gaat maar om veertien dagen,' zei Britt. 'Dat redt ze best. En natuurlijk betaal ik je. Mam heeft me verteld dat je je baan bij de gemeente kwijt bent.'

Mia knarsetandde en wenste dat haar moeder niet zo'n klets-kous was.

'Dat komt alleen maar door het seizoen,' zei ze. 'Sierra Bonita

is een snelgroeiend plaatsje en de gemeenteraad regelt voor veel werknemers dat ze Engelse les krijgen. Ik ben een goeie lerares en ze hebben gezegd dat ik over een paar weken weer aan de slag kan.'

'Mooi zo,' zei Britt. 'Ondertussen kun je mij helpen en ik jou.'
'Ik...'

'Alsjeblieft. Ik heb je echt nodig.'

Het kwam niet vaak voor dat Britt om hulp vroeg en Mia had haar in jaren niet zo bezorgd horen klinken. Ze keek even naar haar donkerharige dochttertje, dat op de betegelde veranda voor hun huis in de heuvels met haar pop zat te spelen en haar vingers verkrampden om de telefoon.

'Het gaat gewoon niet,' zei ze spijtig. 'Zo lang kan ik Allie echt niet alleen laten en bovendien is er niemand die op haar kan passen.'

'Doe niet zo idioot,' protesteerde Britt. 'En James en Sarah dan? Die zijn vorig jaar toch bij je op bezoek geweest? Allegra kent hen. En trouwens, ze zal de grootste pret hebben met Barney en Luke. Ze zijn ongeveer van dezelfde leeftijd.'

Mia verbeterde haar niet. Barney was acht en Luke zes en dat was een behoorlijk groot verschil. Maar Britt wist dan ook niets van kinderen af, zij was de enige uit hun straat die in hun tienerijd nooit voor oppas had gespeeld om haar zakgeld aan te vullen. Ze zei altijd dat ze kinderen veel te vervelend vond en het geld niet waard.

'Dan moet ik haar meebrengen naar Ierland,' zei Mia aarzelend. 'En het is al een jaar geleden dat ze hen heeft gezien, dus het kan best zijn dat ze hen niet meer kent en dat ze zich verlaten gaat voelen.'

'Helemaal niet,' zei Britt. 'En het zou goed voor haar zijn als ze eens met andere kinderen te maken kreeg, denk je ook niet?'

'Ze kan prima met andere kinderen opschieten.' Mia was in haar wiek geschoten bij de suggestie dat er iets in Allegra's leven ontbrak.

‘Vraag het nou maar aan James,’ had Britt aangedrongen. ‘Ik wed dat hij en Sarah maar al te graag op haar willen passen.’

Daar was Mia niet zo zeker van, maar ze had zich vergist.

‘Ze heeft me al gebeld,’ zei haar broer toen Mia hem later die avond belde om te vertellen wat Britt had gevraagd. ‘Heb jij even mazzel! Ze heeft nooit gevraagd of ik ergens met haar naartoe wilde gaan, terwijl ik ervan overtuigd ben dat ik een hartstikke goeie lijfwacht zou zijn.’

‘Ja, vast,’ zei Mia plagend. De hele familie wist dat James een vriendelijke reus was die de benen nam als er ook maar iets van onraad dreigde. ‘Maar ik denk dat ik als lijfwacht een stuk beter ben dan jij.’

‘O, dus daarom heeft ze jou gevraagd!’

‘Ik sta er ook van te kijken,’ bekende Mia. ‘Het is al tijden geleden dat we echt met elkaar gepraat hebben.’

‘Het is al tijden geleden dat ze “echt” met iemand gepraat heeft,’ wees James haar terecht. ‘Je weet toch hoe ze tegenwoordig is.’

‘Precies zoals ze al jaren is,’ zei Mia.

‘Dat is haar schuld niet,’ nam James het voor Britt op. ‘Ze was helemaal kapot van dat huwelijk waar we het nooit over mogen hebben.’

‘Maar lieve hemel nog aan toe, dat is al jaren geleden!’ riep Mia uit. ‘Je zou toch denken dat ze daar inmiddels wel overheen is.’

‘Ik weet niet waar ze nog steeds niet overheen is,’ zei James. ‘Het feit dat ze gescheiden is, of het feit dat het om te beginnen al fout was om met Ralph te trouwen.’

Mia grinnikte. ‘Ze kan er niet tegen om fouten te maken.’

‘En een grotere fout heeft ze nooit gemaakt.’

‘Ze had beter haar neus een paar keer flink kunnen stoten door op school aan een paar hopeloze relaties te beginnen,’ merkte Mia op. ‘Maar je weet hoe ze was. Ze heeft van het begin af aan op de perfecte man zitten wachten.’

‘Ja, dat is het stomste wat je kunt doen,’ beaamde James. ‘Hoe heeft ze het in godsnaam voor elkaar gekregen om dit boek te schrijven, terwijl ze echt hopeloos is als het om mannen gaat? Heeft ze sinds Ralph nog wel eens verkering gehad?’

‘Ik heb geen flauw idee. Ze houdt mij niet op de hoogte van de stand van zaken in haar liefdesleven. En wat dat boek betreft... Zou jij een liefdesverhaal lezen dat is geschreven door iemand die waarschijnlijk al meer dan tien jaar niet meer gepakt is?’

James lachte. ‘Ik lees thrillers,’ zei hij. ‘Nee dus. Maar onwillekeurig vraag ik me toch af wat haar lezers zullen denken als ze al meteen bij de eerste ontmoeting een kopje kleiner worden gemaakt.’

‘Volgens mij wil ze daarom iemand mee hebben op die cruise,’ zei Mia. ‘Kennelijk weet haar agent precies wanneer ze geen zin meer heeft om zich poezelig en aardig voor te doen en die sleept haar dan ook mee voordat ze zich niet meer kan inhouden en haar ware aard toont. Dat wordt nu dus van mij verwacht en daarnaast moet ik ervoor zorgen dat alles op rolletjes loopt.’

‘Het zou best leuk kunnen zijn,’ zei James tegen haar. ‘Verdraaid nog aan toe, het gaat wel om een cruise in het Caribische gebied.’

‘Ja, dat zal vast fantastisch zijn,’ beaamde Mia. ‘In ieder geval voor de andere passagiers! Maar ik weet gewoon niet wat ik moet doen. Aan de ene kant zou ik het geweldig vinden om die cruise te kunnen maken. Aan de andere kant gaat het wel om Britt en ik kan maar geen verband vinden tussen de Britt die ik ken en die romantische persoon die ze nu ineens moet zijn. Daar staat tegenover dat ze me wel betaalt. Maar... o, James, ik kan Allegra niet alleen laten. Ik zal haar ontzettend missen en zij zal me voor eeuwig haten.’

‘Natuurlijk niet,’ zei James. ‘Doe niet zo mal, Mia. Ik weet best dat je haar zult missen, maar zo lang gaat het allemaal niet duren. En trouwens, Sarah zou het heerlijk vinden als ze bij ons

komt logeren. Volgens mij wordt dat van testosteron vergeven wereldje van ons haar af en toe een beetje te veel.'

'Ik weet het nog niet,' zei Mia. 'O, waarom moest die stomme agent nou van dat stomme paard vallen? Als die vrouw gewoon op dat verdraaide beest was blijven zitten, zou Britt vrolijk zonder mij vertrokken zijn.'

'Misschien is het voor jullie allebei wel eens goed om samen op stap te gaan,' zei James ernstig. 'Je weet wel, meisjes onder elkaar.'

'Dat meen je niet echt, hè? Ik bedoel, ik hou van haar, maar ze doet altijd moeilijk en dat meisjes onder elkaar kun je ook wel vergeten. En trouwens...'

'Trouwens wat?'

'Ze geeft me verdorie altijd het gevoel dat ik geen knip voor de neus waard ben,' bekende Mia. 'Ik bedoel maar, ze had al een glanzende carrière waardoor haar naam in de krant kwam en nu heeft ze weer een andere glanzende carrière waardoor ze ineens op de tv komt en nou moet je niet denken dat ik dat ook allemaal dolgraag had gewild, maar ik weet gewoon dat ze me weer op die "jij zou ook briljant kunnen zijn als je het maar echt wilt"-preek gaat trakteren. Want dat doet ze verdomme altijd!'

James lachte. 'Het valt niet mee om haar in de familie te hebben,' gaf hij toe. 'Maar ze is toch een fijne meid.'

Mia kreunde. 'Ze meent het goed. Maar ze kan af en toe zo ontzettend neerbuigend doen. En als dat het geval is, zou ik haar het liefst willen toeschreeuwen dat haar man al na een paar maanden bij haar wegliep en dat ze dus helemaal niet zo succesvol is in alles wat ze doet. Maar haar huwelijk is echt verboden terrein, hè? Daar mogen we niet over praten. O nee! Zij kan ons bekritisieren tot we een ons wegen, maar niemand mag over die knetterende scheiding van haar praten.'

'Misschien kun je beter toch niet meegaan als je er zo over denkt,' erkende James. 'Straks vermoorden jullie elkaar nog.'

'Ik weet het... Wacht even!' Mia vloog naar de veranda en

slaagde er nog net in om de lege terracotta pot op te vangen die Allegra bijna van de sokkel had geduwd. ‘Dat is stout,’ zei ze tegen haar dochter. ‘Heel stout. Ik heb toch gezegd dat je daar niet aan mocht komen.’

Allegra keek haar opstandig aan met die donkerbruine ogen en ging toen met de rug naar haar toe op de trap zitten, om aan te geven dat ze uit haar hum was.

‘Maar als puntje bij paaltje komt, ben je echt aan vakantie toe,’ hoorde ze James aan de andere kant van de lijn zeggen. ‘Je bent nu al meer dan drie jaar alleen met haar, Mia. Je gaat er nooit tussenuit. Je moet gewoon op vakantie.’

Tot Mia’s grote schrik voelde ze dat de tranen haar in de ogen sprongen.

‘Ik hoef helemaal niet op vakantie.’ Ze moest even slikken voordat ze verder kon praten. ‘En het gaat prima met me.’

‘Je hoeft echt niet altijd alles in je eentje op te knappen, hoor,’ zei James vriendelijk. ‘Het gaat maar om twee weken. Dat lijkt heel lang, dat weet ik ook wel, maar het is zo voorbij. En wij zullen zo goed voor Allegra zorgen dat ze je helemaal niet zal missen.’

‘Natuurlijk zal ze me missen!’

‘Bij ons zal haar heus niets overkomen,’ beloofde James.

Mia leunde tegen de witte muur en staaarde over de weelderige, groene vallei naar het smalle blauwe streepje aan de horizon dat de Middellandse Zee was. Ze woonde op een van de mooiste plekjes ter wereld, met een verrukkelijk klimaat en geweldige mensen. Maar af en toe had ze het gevoel dat ze opgesloten zat. En soms was ze ontzettend eenzaam.

‘Kom voordat je weggaat eerst een paar daagjes bij ons logeren,’ stelde James voor. ‘Dan heeft Allegra de tijd om rustig aan ons te wennen.’

‘Ik moet er echt over nadenken,’ zei Mia.

Uiteindelijk besloot ze toch te gaan.

Eigenlijk ben ik een echte geluksvogel, hield ze zichzelf voor

toen ze samen met Allegra in Dublin aankwam en Sarah, die hen van het vliegveld kwam halen, haar armen om haar heen sloeg en zei dat ze zo blij was om hen te zien. Mijn familie is gewoon fantastisch. Ik moet ze zover zien te krijgen dat ze me vaker komen opzoeken.

Hoewel Allegra haar beide neefjes al ontmoet had toen ze het jaar daarvoor in Spanje waren, was Mia een beetje bang geweest dat ze nu toch schuchter zou zijn, maar binnen een paar minuten deed ze al vol overgave mee aan het spelletje dat ze speelden en voordat ze het wisten kletste ze honderduit tegen hen in het Spengels, de mengeling van Spaans en Engels die ze met Mia sprak.

‘Ze kan inmiddels al heel goed praten,’ verzekerde Mia Sarah. ‘In beide talen. Ze verstaat Engels heel goed, vooral dingen als “nee” en “leg dat onmiddellijk neer” en “verdorie, wat doe je nou weer!”’

Sarah lachte. ‘Ze is een snoesje,’ zei ze tegen Mia. ‘We verheugen ons echt op de logeerpartij.’

‘Ze is nog nooit eerder bij me weg geweest,’ zei Mia bezorgd. ‘Misschien raakt ze wel overstuur.’

‘Je hebt voor haar boodschappen op video gezet,’ zei Sarah. ‘En je kunt haar elke dag bellen. Maak je geen zorgen. Met haar zal alles prima gaan.’

Ja, dacht Mia een paar dagen later toen ze op weg was naar Londen waar ze had afgesproken met Britt, met Allegra zou alles prima gaan. Maar geldt dat ook voor mij? Het was weliswaar heerlijk om over een luchthaven te lopen zonder je te moeten afvragen of je wel genoeg vochtige doekjes bij je had, plus de troetelpop en het appelsap waar haar dochter het meest van hield, maar toch had ze het gevoel dat er iets ontbrak. Terwijl ze op de knop van de lift drukte, welde er ineens zo’n intens gevoel van eenzaamheid in haar op dat ze bijna naar adem snakte. Ze moest even slikken en de tranen wegnippen die volkomen onverwachts in haar ogen waren gesprongen. Ze wilde zich niet ge-

dragen als een van de malle, bezitterige moeders die nog geen minuut van hun kind gescheiden konden zijn. Het zou goed voor Allie zijn om eens een tijdje met de jongens op te trekken, zei ze hardop, gewoon om zichzelf te overtuigen. Maar in plaats daarvan begon ze zich weer schuldig te voelen.

Ze had afgesproken met Britt in het exclusieve hotelletje in Paddington waar haar zus gedurende haar verblijf in Londen ge-logeerd had. Ondanks haar afkeer van publiciteit had Britt toch toegegeven toen Meredith erop had gestaan dat ze, bij de uitreiking van de derde prijs die *De perfecte man* dit jaar had gekregen, iedereen die het boek gekocht had iets van zichzelf moest teruggeven. En trouwens, had Meredith daaraan toegevoegd, je mag dan nog zo'n hekel hebben aan interviews, je komt altijd heel goed over. Britt had eerst willen protesteren, maar uiteindelijk had ze gedwee geknikt. Mia had op het station tot haar grote verbazing de foto van haar zusje op het omslag van een tv-gids zien staan, met de belofte dat ze haar topvijftips zou geven hoe je de man van je dromen kon strikken. Het klonk allemaal betoverend en mijlenver verwijderd van haar wereldje waarin ze achter Allegra aan moest lopen, of haar best moest doen om vermoeide gemeenteambtenaren die veel liever thuis zouden zitten Engels bij te brengen. Het was een opwindend maar tegelijk ook zenuwslopend idee dat zij daar allemaal met haar neus bovenop zou zitten.

Mia nam de Heathrow Express naar Londen, blij dat het hotel vlak bij het station lag, want haar koffer was belachelijk zwaar. Ze had geprobeerd om zich in te houden bij het pakken, maar ze had nergens anders aan kunnen denken dan aan wat ze 's avonds bij het diner aan zou moeten trekken en was prompt regelrecht in paniek geraakt. Vandaar dat ze zo'n beetje haar hele garderobe in de koffer had gepropt. Ze had een stevig be-drag bij moeten betalen voor overgewicht en ze vroeg zich af wat Britt zou zeggen als ze dat terug zou vragen onder het mom van onkosten.

Het hotel waar haar zusje logeerde was meedogenloos modern, met zwarte marmeren vloeren, sneeuwwitte muren en minimalistisch zwartleren interieur dat alleen af en toe onderbroken werd door een knalrode plant. De slaapkamers waren ook zwart-wit en minimalistisch. Britt was er enthousiast over geweest, Mia vond ze verschrikkelijk. Zij zou de voorkeur hebben gegeven aan een paar comfortabele banken en kleurige kussens, ook al vond ze de gigantische badkamer met al dat zwart-witte marmer, de heerlijke vloerverwarming, de grote inloopdouche en de enorme voorverwarmde badlakens wel zalig.

‘Ik logeer hier altijd,’ zei Britt, die haar handen op Mia’s schouders had gelegd en haar een vluchtig kusje op beide wangen had gegeven toen ze de deur opendeed, waardoor Mia niet de kans had gekregen om haar te omhelzen, zoals haar bedoeling was geweest. ‘Het is heel gerieflijk.’

‘Maar niet erg gezellig,’ merkte Mia op, en ze vroeg zich af waar de kledingkasten waren, tot ze besepte dat het witte paneel tegen de muur opzij geschoven kon worden, waardoor de ingebouwde kast zichtbaar werd.

‘Het bevalt mij prima.’

‘Ja, het is wel helemaal jouw stijl,’ zei Mia. Ze keek Britt aan. ‘Je oude stijl. Je ziet er nog precies zo uit als altijd. Ik dacht dat je volkomen veranderd zou zijn en dat je eruit zou zien als Brigitte.’

Britt grinnikte en daardoor kreeg Mia ineens een beter gevoel over de hele onderneming. Britts grijns was altijd onverwacht ondeugend en een verwijzing naar een gevoel voor humor, ergens zo diep weggestopt onder dat kalme, koele uiterlijk dat het maar zelden aan de oppervlakte kwam. Helaas was dat de laatste paar jaar ook nauwelijks gebeurd.

‘Ik ben twee verschillende mensen,’ zei ze tegen Mia. ‘Als ik boekendingen moet doen ben ik Brigitte. Maar de rest van de tijd ben ik gewoon je eigen lieve zusje.’ Ze wierp een vragende blik op Mia. ‘Had jij liever Brigitte gezien?’

Mia keek haar zus strak aan en wist niet wat ze moest zeggen. Op dit moment was Britt zichzelf, lang en met benen waar geen eind aan kwam. Haar steile toffeekleurige haar zat achteloos tegen haar achterhoofd gespeld. Ze droeg een stonewashed spijkerbroek en een zachtlila trui met een v-hals. Om haar nek bungelde een witgouden hangertje met een klein diamantje dat schitterde onder de lamp van de slaapkamer. Zoals gewoonlijk droeg ze platte schoenen, omdat ze het vervelend vond om boven mensen uit te steken.

Ze zag er heel anders uit dan toen ze in *Late Late* te gast was en de laatste keer dat Mia haar had gezien was bij een interview in een Brits ochtendprogramma, dat ze op internet had bekeken. Britt was toen overdreven opgetut geweest, met haar zware oogmake-up, haar lange wimpers en haar felroze lipgloss. Haar topje was van zijde, de rok wijd en zwierig en daaronder droeg ze hooggehakte roze schoenen. (De hakken waren echt torenhoog geweest en van goud. Het was Mia opgevallen dat de presentator niet opstond toen Britt zich bij hem voegde.)

Britt had aan één stuk door gelachen tijdens het interview en zelfs met de presentator geflirt. Mia had met stomheid geslagen toegekeken, want ze had Britt nog nooit van haar leven met iemand zien flirten, zelfs niet met Ralph. Ze had het gedownloade programma twee keer bekeken, en pas toen ze het voor de tweede keer zag, besepte ze dat Britts lach niet één keer tot haar ogen doordrong en dat haar zusje achteruitweek toen de presentator haar schouder aanraakte.

‘Ik weet niet of Brigitte echt bij jou hoort,’ zei ze uiteindelijk. ‘Maar dit hotel wel degelijk.’

‘Ik weet dat jij liever kussens van chintz en gordijnen had willen hebben,’ zei Britt plagend, ‘maar ik hou van dit soort dingen. Daarom hebben ze me ook hier in gestopt. Als ik had gezegd dat ik een voorkeur had voor bloemetjes en strookjes zouden ze daarvoor gezorgd hebben.’

Mia keek haar verbaasd aan. ‘Doen ze dan alles wat je wilt?’

‘Op het moment wel,’ zei Britt achteloos. ‘Ik ben dit jaar hun kip met de gouden eieren. Over een jaar zullen ze wel weer iemand anders hebben die nog opwindender is en dan ben ik oud nieuws, maar momenteel verdienen ze goudgeld aan *De perfecte man*, vooral sinds dat filmcontract en al die prijzen.’

‘Blij dat er een vent bestaat die nog ergens goed voor is,’ zei Mia.

‘Door de bank genomen brengen ze me toch al een boel geld op,’ zei Britt en Mia schoot in de lach. Britts echte carrière – waarin ze al zoveel succes had geboekt voordat *De perfecte man* verscheen – was die van advocaat gespecialiseerd in met veel publiciteit omgeven echtscheidingszaken. Ze vertegenwoordigde bijna altijd de vrouw en ze slaagde er bijna altijd in om een uitmuntende alimentatie voor hen te regelen. Mia wist dat Britts juridische carrière heel veel voor haar betekende. Maar het moest toch veel leuker zijn om over echte liefde te schrijven dan voortdurend met smerige echtscheidingszaken geconfronteerd te worden, dacht Mia.

‘Onze vlucht is morgenochtend om elf uur,’ zei Britt toen Mia haar koffer openritste. ‘Dus je hoeft niet echt uit te pakken.’

‘Ik pak alleen maar mijn nachtop en zo,’ zei Mia tegen haar. ‘En...’ Ze zwaaide met een boek, ‘mijn exemplaar van *De perfecte man*.’

Het was een nieuw exemplaar waar het prijsje van de luchthaven nog op zat. Britt fronste.

‘Ik heb iedereen een gesigneerd exemplaar gestuurd zodra het verscheen,’ zei ze. ‘Jou ook.’

Mia keek haar verontschuldigend aan. ‘Klopt. Maar je weet hoe ik ben met boeken. Ik heb nooit van lezen gehouden. En voordat ik aan het exemplaar kon beginnen dat jij me had gestuurd... nou ja, dat viel per ongeluk in het zwembad. Sorry.’

‘Bedoel je dat je het helemaal nog niet gelezen hebt?’ Britt keek haar met grote ogen aan.

‘Wel in het Spaans,’ stelde Mia haar gerust. ‘Maar nu wil ik

het in het Engels lezen. Ik weet wel dat ik de taal spreek, maar lezen gaat me minder goed af en ik denk dat ik het niet... dat ik niet alles goed begrepen heb.'

'Bedoel je dat je het niet goed vond?'

'Nee, helemaal niet,' zei Mia haastig. 'Alleen is niet elk woord tot me doorgedrongen.'

'Ik begrijp het,' zei Britt. 'Al goed, hoor.'

Maar de stem van haar zusje had plotseling zo stug geklonken dat Mia wist dat het helemaal niet goed was.

Ze las *De perfecte man* tijdens de vlucht naar Barbados. Ze was niet helemaal eerlijk geweest over het boek dat Britt haar had gestuurd. Op de dag dat ze het ontving, was ze bekaf geweest omdat ze de hele nacht op had gezeten met Allegra. Maar nadat ze met haar naar de dokter was geweest was het kind wonder boven wonder weer helemaal in orde toen ze thuiskwamen, had Mia's favoriete vaas gebroken en haar moeder stapelgek gemaakt. Dus toen de postbode het boek afgeleverd had en Mia het INTERNATIONALE BESTSELLER met grote letters op de voorkant had zien staan en Britts beeldschone, zorgeloze gezicht dat haar op de achterkant toelachte, had ze zich niet meer kunnen beheersen en het van het balkon op de eerste verdieping met een boog van zich af gesmeten, zodat het met een plons in het zwembad van Carmen Colange halverwege de heuvel terecht was gekomen. Mia wist dat er toeristen in het huis zaten en was dus het gesigneerde exemplaar maar niet meer gaan opeisen en had uiteindelijk een paar weken later de Spaanse vertaling in de boekenwinkel in Sierra Bonita gekocht. Natuurlijk had ze dat destijds niet aan Britt verteld, ze had haar alleen een sms'je gestuurd om haar te bedanken voor het fantastische boek. En zelfs toen ze eindelijk aan de Spaanse versie begon, had ze er nog niet veel zin in gehad en het alleen maar vluchtig doorgebladerd om te zien waar het over ging.

Nu ze zo heerlijk ontspannen in haar stoel in de businessclass

zat, kon ze niet geloven dat ze het boek niet was gaan lezen. Heel af en toe, als ze weer een pagina omsloeg, keek ze even naar haar zus, maar Britt was verdiept in de films die aan boord werden vertoond en maakte geen oogcontact. Toen Mia het eindelijk uit had, ongeveer twintig minuten voordat ze zouden landen, schraapte ze haar keel en snuffte. Britt keek haar even aan.

‘En heb je het dit keer wel begrepen?’ vroeg ze.

‘O ja.’ Mia schraapte opnieuw haar keel. ‘Ik denk... toen ik het in het Spaans las, lag ik een beetje overhoop met Allegra en zo en ik... ik kon het niet echt waarderen. Maar het is gewoon geweldig, Britt, echt waar. Zo lief en geweldig en...’

‘Je moet niet overdrijven,’ zei Britt afwerend. ‘Je zei zelf dat je eigenlijk nooit iets met boeken hebt gehad. Dus dan hoeft je nu tegenover mij ook niet net te doen alsof.’

‘Ik doe helemaal niet alsof!’ riep Mia uit. ‘Het is geweldig. Alleen... ik had dat gewoon nooit van jou verwacht.’

‘O?’ Britt keek haar onderzoekend aan. ‘Waarom niet?’

‘Omdat... omdat het gewoon zalig is!’ riep ze. ‘Het is echt ongelooflijk romantisch. En zo opbeurend. Het is... het is... gewoon heel anders dan jij.’

Britt trok een gezicht. ‘Het is allemaal verzonnen.’

‘Ja, maar...’

‘En het was helemaal niet de bedoeling dat het romantisch werd,’ zei Britt.

‘Wat dan?’

‘Het ging gewoon over een man,’ zei Britt.

‘De meest ongelooflijke man die je je maar kunt voorstellen,’ zei Mia uit het diepst van haar hart.

‘Daarom zijn het ook verzinsels.’

‘Je hoeft je niet groot te houden,’ zei Mia. ‘Geef nou maar toe dat je je sentimentele kant teruggevonden hebt.’

‘Er was helemaal niets wat ik terug moest vinden,’ zei Britt.

‘Ik weet best dat jij nooit het meest romantische meisje ter wereld bent geweest,’ gaf Mia toe. ‘Maar het is toch leuk om te

zien dat je hart in de loop der jaren niet helemaal van steen is geworden.’

‘Mijn hart is nog precies zoals het altijd is geweest,’ zei Britt tegen haar. ‘En mijn gevoelens met betrekking tot romantiek zijn ook geen spat veranderd.’

Mia keek haar even aan. Britts gezicht stond strak. En Mia wist dat dit niet het moment was om verder te babbelen over echte liefde.

Nu, aan de kade in Barbados, op negenduizend kilometer afstand van het minimalistische hotel in Londen, draaide ze zich om en keek opnieuw naar haar zus. Britt lag languit op een van de teakhouten ligbedden op het balkon, met een afwezige blik in haar donkerblauwe ogen.

Hoe kan het toch, vroeg Mia zich af, dat onze levens zo lijnrecht tegenover elkaar staan? Hoe kan het dat zij altijd zo ongehooflijk succesvol is geweest, terwijl ik alleen maar Allegra heb om trots op te zijn? Ook al vonden de meeste mensen dat je er niet trots op hoefde te zijn dat je een alleenstaande moeder was. Hoe kan zij zo koel en kalm zijn over alles wat ze heeft gepresteerd, terwijl ik me mijn leven lang koortsachtig druk loop te maken over al mijn mislukkingen? En hoeveel kans heb ik in godsnaam om tijdens deze trip voor haar te zorgen zoals dat van me verwacht wordt, terwijl ik geen flauw idee heb wat ik precies moet doen?

‘Waarom gaan we niet naar beneden naar het feestje ter gelegenheid van het vertrek?’ stelde ze ineens voor met een blik op haar horloge. ‘Het wordt naast het zwembad gegeven. En er is gratis champagne.’

‘We zijn hier niet om naar feestjes te gaan en ons vol te laten lopen met gratis drank,’ zei Britt vastberaden. ‘We zijn hier om te werken.’

‘Bridget Marie McDonagh!’ zei Mia ongelovig. ‘Ik weet dat je altijd een volslagen workaholic bent geweest, maar wat voor

werk denk je vanavond in vredesnaam te gaan doen? We hebben een lange dag achter de rug en je verdient het om even stoom af te blazen. En trouwens, je eerste lezing is pas overmorgen. En misschien mankeert er van alles aan de manier waarop ik tegen werk aankijk, maar ik denk niet dat zo'n trossen-los-feestje pure tijdverspilling is. Misschien leer je een paar van de passagiers kennen.'

Britt keek haar vol afschuw aan. 'Ik wil helemaal geen passagiers leren kennen,' zei ze.

'Maar daarom ben je hier,' wees Mia haar terecht. 'Om ze allemaal te ontmoeten, aardig tegen ze te doen en met ze over liefde en luddevedu te praten.'

'O, doe me een lol!'

'Wil je me soms vertellen dat je van plan bent om je onbeschoft en vervelend te gedragen als je iemand tegenkomt?' vroeg Mia.

'Natuurlijk niet. Maar ik zou me liever de moeite besparen.'

Mia keek haar streng aan. 'Ik ben hier om je imago te bewaken,' zei ze. 'Je kunt je niet voortdurend verstoppen.'

'Dat weet ik wel, maar...'

'Ze zullen je trouwens toch niet herkennen,' zei Mia. 'Je lijkt geen spat op die foto's van je.'

Brigittes publiciteitsfoto was er een waar ze, zoals Mia dat in gedachten noemde, 'helemaal in het harnas' op stond, met gekrulde haren en zo'n laag make-up dat ze een volkomen vreemde leek.

Britt schokschouderde ongeduldig. 'Ik ben niet bang om herkend te worden,' zei ze. 'Ik ben heel anders als ik Brigitte ben. Maar als ik dat niet ben, wil ik ook met niemand praten.'

'O, lieve hemel nog aan toe!' riep Mia geërgerd uit. 'Ga me nu niet vertellen dat je geen stap buiten de hut zet als je haar niet tot in de puntjes zit en je geen dikke laag verf op je gezicht hebt. Dat is belachelijk. Je hoeft geen totaal andere persoon te worden om over het schip rond te lopen. Je bent Dolly Parton niet, hoor.'

Wees jezelf! Het zal niemand ook maar een mallemoer interesseren hoe jij erbij loopt.'

'Door dat boek verwachten mensen dat ik een bepaald soort persoon ben,' vertelde Britt haar geduldig. 'Ze denken dat ik hartelijk ben en zorgzaam en romantisch en dat ben ik niet. Dat weet je best. Ze zullen ontzettend teleurgesteld zijn als ze beseffen dat ik een stuk chagrijn ben. En jij moet zorgen dat ze daar niet achter komen.'

Mia keek haar nadenkend aan. 'Je bent geen... slijmjurk,' erkende ze ten slotte. 'Maar je kunt heel hartelijk en zorgzaam zijn als je dat wilt. Je bent niet altijd een stuk chagrijn.'

Britt keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Dat zei-den jij en James toch altijd van mij?'

'Jaren geleden,' Mia bloosde. 'Toen je bezig was met afstuderen en geen woord tegen ons zei.'

'Toen we op school zaten, zei je dat ook al,' hielp Britt haar herinneren.

'Nou, vooruit. Maar dat meende ik niet echt.'

'Het geeft niet, hoor,' zei Britt. 'Ik weet best dat ik ontzettend humeurig en chagrijnig kan zijn. Maar zo wil ik me niet tegenover de passagiers gedragen.'

'Je bent niet zo erg als je je voor doet,' zei Mia. 'Ik weet dat er een zorgzame ziel schuilt onder dat humeurige buitenlaagje.' Ze keek Britt nieuwsgierig aan. 'Waar geef je tegenwoordig eigenlijk nog echt om?'

'Mijn cliënten,' antwoordde Britt.

Mia blies haar adem uit. 'Je doet expres moeilijk,' zei ze.

'Niet echt.' Britt haalde haar schouders op. 'Ik ben een alleenstaande vrouw. Ik ben advocaat in scheidingszaken. Ik woon alleen. Ik heb niet eens een kat! Ik hoef niet hartelijk en zorgzaam te zijn.'

'In dat geval moet je mij maar de kans geven mijn salaris te verdienen,' zei Mia terwijl ze met moeite de neiging onderdrukte om Britt een klap voor haar kop te geven. 'Als iemand probeert

een gesprek met je te beginnen en je hebt geen zin om aardig te doen, dan zeg ik wel dat je last hebt van jetlag.’

Britt lachte flauw. ‘Dat lijkt me een redelijk excuus.’

‘Kom op, laten we naar dat feest gaan en ons amuseren. Ze zullen echt geen aandacht voor je hebben, want iedereen is natuurlijk veel te opgewonden over hun vakantie en waarschijnlijk hebben ze zelf ook allemaal last van jetlag.’

‘Je zult wel gelijk hebben,’ gaf Britt met tegenzin toe.

‘Ik begrijp best dat jij dit niet echt leuk vindt,’ zei Mia. ‘Maar ik wel. En omdat je met mij bent, hoef je met niemand te praten. Je zult je best amuseren en niemand valt je lastig. Daar zorg ik wel voor.’

En voordat Britt nog verder kon tegenstribbelen had Mia haar al naar buiten geduwd.